

RUUDULLA

Mediakasvatuksen ammattilaisten näkemyksiä median
käytön suosituksista ja ruutuaika-käsitteestä

2016

Mediakasvatusseura

Ruudulla

Mediakasvatuksen ammattilaisten näkemyksiä median käytön suosituksista ja ruutuaika-käsitteestä

Ruutuaika-käsite nousee säännöllisesti esiin lasten ja nuorten mediankäyttöä koskevassa keskustelussa. Ruutuajalla viitataan erilaisten näyttölaitteiden (esim. tietokone, älypuhelin, tabletti, televisio...) äärellä vietettyyn aikaan. Käsite on lähtöisin Nuoren Suomen liikuntakasvatuksen asiantuntijaryhmän vuonna 2008 antamasta suosituksesta, jonka mukaan päivittäinen viihdemedian äärellä vietetty aika tulisi lapsilla ja nuorilla olla maksimissaan kaksi tuntia.¹ Terveystieteiden ja hyvinvoinnin laitos THL on viitannut suositukseen myös omissa julkaisuissaan ja monet lasten ja nuorten parissa työskentelevät asiantuntijat ovat omaksuneet ruutuaika-suosituksen.

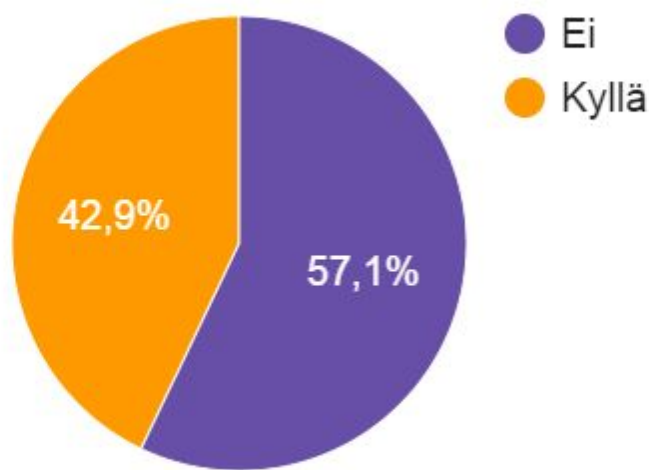
Mediakasvatusseura halusi selvittää mediakasvatuksen parissa toimivien ammattilaisten näkemyksiä ruutuaika-käsitteestä toteuttamalla avoimen Ruudulla-kyselyn, joka suunnattiin erityisesti mediakasvatuksen parissa toimiville ammattilaisille ja opiskelijoille.

Kysely toteutettiin verkossa 11.–20.4.2016. Vastauksia kyselyyn saatiin yhteensä 64, joista 47 oli naisten, 12 miesten ja 5 muiden tai sukupuolensa kertomatta jättäneiden. Vastaajat edustivat monia eri ammatteja ja taustaorganisaatioita. Suurimpia vastaajaryhmiä olivat opettajat ja lastentarhanopettajat, nuorisotyöntekijät, kirjastoalan toimijat, opiskelijat sekä tutkijat. Alueellisesti vastauksia saatiin lähes kolmeltakymmeneltä paikkakunnalta ympäri Suomen. Osallistujia pyydettiin vastaamaan viiteen kysymykseen, jotka käsittelivät ruutuaikaa sekä lasten ja nuorten mediankäyttöä. Valmiiden vastausvaihtoehtojen (kyllä, ei, en osaa sanoa) lisäksi kysymysten yhteydessä oli mahdollisuus jättää avoimia vastauksia. Saadut vastaukset on tiivistetty alla kysymyskohtaisesti. Raportin lopusta löytyy tiivis yhteenveto kyselyn pääteemoista.

¹ Nuori Suomi - Fyysisen aktiivisuuden suositus kouluikäisille:
http://www.ukkinstituutti.fi/filebank/1477-Fyysisen_aktiivisuuden_suositus_kouluikäisille.pdf

1.

ONKO RUUTUAIKA MIELESTÄSI TOIMIVA KÄSITE KUN KESKUSTELLAAN LASTEN JA NUORTEN MEDIANKÄYTTÖSTÄ?

Kysymys ruutuaika-käsitteen relevanssista jakoi vastaajat melko tasaisesti. Kyselyyn vastanneista 42,9% koki käsitteen edelleen käyttökelpoisena, mutta enemmistö vastaajista (57,1 %) ei pitänyt ruutuaika-käsitettä toimivana.

Vastausten perusteella ruutuaika-käsitteen toimimattomuuteen liittyvissä perusteluissa korostuivat etenkin kolme näkökulmaa: 1) ruutuaika koettiin käsitteenä vanhentuneeksi sekä 2) vaikeaksi määritellä ja lisäksi 3) ajallisen määrään sijasta tärkeämpänä pidettiin mediasisältöjen ja itse toiminnan tarkastelua.

Ensimmäisessä näkökulmassa korostuu se, ettei ruutuaika-käsitteen koettu kuvaavan nykyaikaa, jossa esimerkiksi älylaitteiden yleistymisen myötä meillä on lähes jatkuvasti jokin ruutu avoinna.

”Käsite on ajalta, jolloin älylaitteiden käyttö ja pelaaminen ei ollut näin kehittynyttä ja jolloin suurin aika vietettiin tv:n ääressä” (Toiminnanjohtaja)

Käsite yhdistettiin aikaan ennen älypuhelimia ja mediaympäristöjen digitalisoitumista, eikä sitä koettu siksi toimivaksi kasvatuksellisenä viitekehyksenä.

Tästä seuraa myös ruutuaika-termin määrittelemisen vaikeus; se koettiin liian laajaksi ja vaikeaksi valvoa. Ruudun ääressä vietetty aika on pirstaloitunut pitkin päivää, se on päällekkäistä ja siihen sisältyy paljon taukoja, jolloin ruutuaikaa on vaikeampi hahmottaa kokonaisuutena. Lisäksi puhuttaessa ruutuajasta viitataan usein pelkkään viihdekäyttöön eikä huomioida muita ruudun äärellä tapahtuvia toimintoja, (työskentely, koulutehtävät jne). Tämän vuoksi käsitteen kantaman merkityksen uudelleenmuotoilua pidettiin tarpeellisena.

Kolmannessa näkökulmassa heijastuu myös osa tässä raportissa tarjottua ratkaisua. Vastaaajien mielestä mitatun ajan sijaan olisi tärkeämpää keskittyä siihen, mitä lapset median ääressä tekevät eli mediasisältöihin ja itse toimintaan median parissa. Vastausten perusteella median parissa käytetyn ajan sijaan mediankäytön suositusten tulisi liittyä erilaisiin mediasisältöihin: esimerkiksi tällä hetkellä lapset käyttävät paljon aikuisille suunnattuja mediasisältöjä. Lisäksi käsite koettiin liian yksiulotteisena. Ongelmallisena pidettiin etenkin sitä, ettei ruutuaika käsitteenä tee eroa aktiivisen ja passiivisen tekemisen tai eri laitteiden käytön välille.

”Se ei huomioi ruudun ääressä kulutettua sisältöä (esim. viihde- vs. hyötysisältö) eikä muuta käyttömuotoa (esim. fyysisesti passivoiva vs. aktivoiva) vaan keskittyy ainoastaan ruudun ääressä käytettyyn aikaan”. (Tohtorikoulutettava)

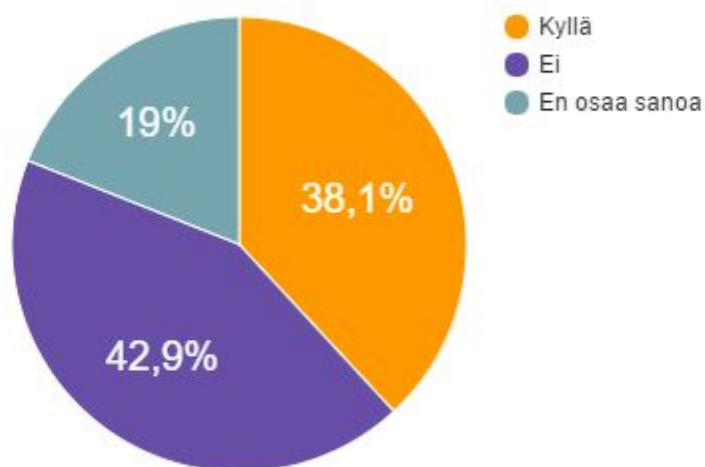
Vastajaat, jotka pitivät ruutuaika-käsitettä toimivana, kokivat sen tarkoitustaan kuvaavaksi yleiskäsitteeksi. Vastausten mukaan käsite kuvastaa ja konkretisoi ruudun edessä vietettyä aikaa hyvin. Sen etuna pidettiin myös soveltuvuutta eri mediavälineiden yhteydessä käytettäväksi.

”Vapaa-aika koostuu ruutuajasta ja muista toiminnoista sekä lapsilla että aikuisilla. Mielestäni käsite on erittäin kuvaava” (Opiskelija, sosionomi)

Käsitteen toimivuutta puoltavaa vastausta perusteltiin erityisesti sillä, että kasvattajat sekä nuoret tarvitsevat käsitteitä, jotka helpottavat mediankäytöstä käytävää keskustelua. Vastaajien mukaan ruutuaika-termi on lapsille ja nuorille helppo ymmärtää ja sisäistää, eikä käsitteelle koettu olevan tällä hetkellä parempaakaan vaihtoehtoa.

2.

OVATKO MEDIANKÄYTTÖÖN LIITTYVÄT MÄÄRÄLLISET SUOSITUKSET (ESIM. KÄYTETYT TUNNIT) MIELESTÄSI TARPEELLISIA?

Kysyttäessä mediankäytön määrällisten suositusten tarpeesta vastaajat eivät olleet yksiselitteisesti vain puolesta tai vastaan. Vastaajista 42,9 % ei pitänyt mediankäyttöön liittyviä määrällisiä suosituksia tarpeellisina, 38,1 % vastaajista koki määrälliset suositukset tarpeellisiksi ja 19 % ei osannut ottaa kantaa

kysymykseen. Monesta avoimesta vastauksesta välittyi kuitenkin määrällisten suositusten kokeminen sekä tarpeellisiksi että tarpeettomiksi, esimerkiksi lapsen iästä riippuen.

Avoimet vastaukset heijastelivat jossain määrin edellisen kysymyksen aiheita. Ne vastaajat, jotka eivät kokeneet määrällisiä suosituksia tarpeellisiksi, korostivat tekemisen laadun ja sisällön ymmärtämisen olevan aikaan keskittymistä tärkeämpää. Lisäksi heidän mielestään tulisi huomioida lasten yksilöllisyys ja keskittyä median kohtuulliseen käyttöön.

“Mielestäni tärkeintä on, että medioita osataan käyttää. Se, että niiden käyttöä vain rajoitetaan, ei välttämättä johda tähän.[...] Tärkeämpää olisi tarjota ohjausta ja hieman valvomista, mitä siellä tehdään.” (Elokuvakasvattaja)

”Käyttöä ei tulisi yksioikoisesti kellottaa, sillä riippuu täysin siitä, miten mediaa käytetään, mitä siellä tehdään. Pelkkä tv:n tuijottaminen tai monotonisen pelin hakkaaminen ei ole sosiaalista tai kehittävää samalla lailla kuin esim. sisältöjen tuottaminen tai verkossa toisten kanssa pelaaminen ja viestittely” (Toiminnanjohtaja)

Mediaa kulutetaan monin eri tavoin ja mediasisällöt sekä käytetyt laitteet vaihtelevat paitsi eri ikäryhmien välillä myös niiden sisällä. Vastaajien mukaan lapset pitäisi osata huomioida yksilöinä, jotka käyttävät mediaa eri tavoilla ja eri tarkoituksiin: mikä on toiselle liikaa, on toiselle sopivasti. Jokaisella perheellä tulisi olla omat, juuri heille sopivat säännöt ja käytänteet. Mediaa tulisi myös käyttää kohtuudella, pyrkiä tasapainoiseen arkeen ja huomioida lapsen hyvinvointi kokonaisvaltaisesti.

”Viranomaisten tulisi varoa tällaisten yleistettävien suositusten tekemistä, sillä ne eivät huomioi lasten yksilöllisyyttä” (Ei ilmoitettu)

*”Tarvitseeko jokin muu harrastus määrällisiä suosituksia?”
(Verkkonuorisotyöntekijä)*

Vastauksista nousi esille vanhempien ja kasvattajien tarve tukeen; mediankäyttöön liittyvien määrällisten suositusten tarvetta perusteltiin sillä, että ne auttavat kasvatustyössä. Erityisesti pienten lasten kohdalla määrällisiä suosituksia pidettiin tarpeellisina. Vastaajien mukaan määrälliset suositukset voivat herätellä myös vanhempia pohtimaan mediankäyttöä ja siihen liittyviä kasvatuskysymyksiä.

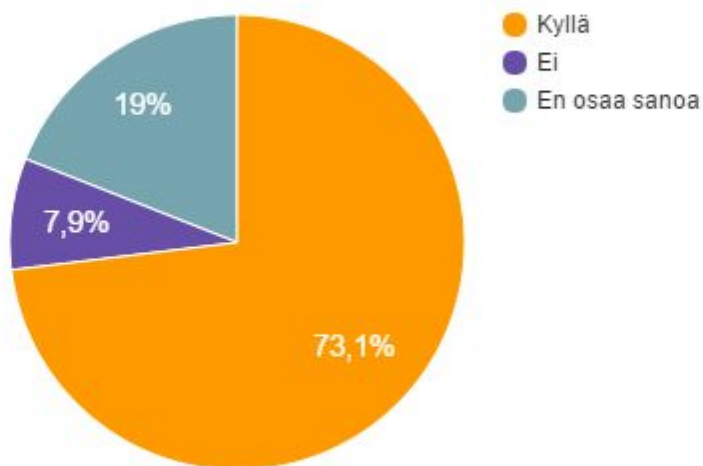
Konkretiaa ja opastusta kaipaavat varsinkin sellaiset vanhemmat, joilla on vain vähän tietoa lasten ja nuorten median käytöstä.

*”Kasvattajat tarvitsevat jotain viitteellistä tietoa siitä, paljonko on paljon.”
(Kirjastovirkailija)*

Määrällisiä suosituksia pidettiin tarpeellisina myös siksi, että lapsilla ja nuorilla olisi jotain konkreettista viitekehystä, mihin verrata omaa mediankäyttöään. Vastaajien mielestä mediankäyttöön liittyvien suositusten tulisi kuitenkin perustua tutkittuun tietoon.

3.

TULSIKO MIELESTÄSI LASTEN JA NUORTEN MEDIANKÄYTÖSTÄ LAATIA MUITA YLEISIÄ SUOSITUKSIA?

Kolmannen kysymyksen suhteen vastaajat olivat yksimielisempiä. 73,1 % vastaajista oli sitä mieltä, että lasten ja nuorten mediankäytöstä tulisi laatia muita

yleisiä suosituksia, 7,9 % ei pitänyt suosituksia tarpeellisina ja 19 % ei osannut ottaa kantaa.

“Kyse on millaisia suosituksia ja miltä arvopohjilta ja mihin tutkimuksiin perustuen suosituksia tehdään. Mielestäni monipuoliset mediataidot ovat edellytys oikeanlaiseen mediankäyttöön, ymmärrys digitaalisesta mediasta on tärkeämpi kuin suositukset.” (Informaatikko)

Myös kolmannen kysymyksen vastauksista heijastui edellisten kysymysten ajatuksia, esimerkiksi koskien toivetta mediasisältöihin ja mediataitoihin keskittymisestä - ajallisten mittareiden sijaan tai niiden lisäksi. Näkemykset mahdollisten suositusten laatimista ohjaavasta arvomaailmasta nousivat vastauksissa esille, ja päivitettyissä suosituksissa toivottiin näkyvän myös pyrkimys vahvistaa lasten ja nuorten mediataitoja monipuolisesti. Vastajaat painottivat myös lasten ja nuorten äänen kuulumisen merkityksen osana suositusten laatimista.

Vastajien mielestä mediakeskusteluissa tulisi huomioida sekä median hyödyt että haitat, mutta varsinkin positiivista lähestymistapaa mediaan peräänkuulutettiin.

“Tulisi edistää sitä, että lasten vanhemmilla ja kasvattajilla olisi yhteinen käsitys siitä, että median käyttö on myös positiivista. Edelleen tulee vastaan käsityksiä, joiden mukaan mediankäyttöön liittyy ainoastaan "peikkoja". Suosituksissa voisi keskittyä alas ampumisen tai vastakkainasettelun sijaan nostamaan esiin hyviä ja positiivisia asioita ja esim. nuoria itseään kuulla, kuinka "ruutuaika" voisi edistää myös fyysistä aktiivisuutta. Nuorilla olisi tähän varmasti ideoita ja monia pelillisiä elementtejä tähän tarpeeseen jo onkin.” (Korkeakouluopettaja)

Myös kolmannen kysymyksen vastauksista oli havaittavissa, että suositusten ja suuntaviivojen ensisijaisena kohderyhmänä olisivat vanhemmat. Niistä vastauksista, joissa suosituksia pidettiin tarpeellisena, välittyi tarve tuen ja työvälineiden tarjoamisesta perheiden mediakasvatustilanteisiin, ei niinkään kaipuu viranomaisten säännöstelyyn.

“Jonkinlaiset suositukset median käsittelyyn perheissä olisivat paikallaan. Niissä voitaisiin käsitellä mediasuhdetta, median sijoittumista perheen arkeen, hankalien media-asioiden käsittelyä ja esimerkiksi nettikäytöstä.” (Tutkija)

Vastajien mukaan mediankäytössä tulisi huomioida kokonaisuus: se mitä median avulla tehdään ja kenen kanssa. Aikuiset tulisi saada kiinnostumaan lasten

mediakulttuurista ja mediankäytöstä, jolloin he olisivat tietoisia siitä, mitä lapset ja nuoret mediassa tekevät. Lisäksi erityisesti varhaiskasvatukseen ja kouluille kaivattiin selkeitä yhteisiä ohjeita ja linjauksia mediankäytöstä ja erilaisista mediasisällöstä. Vastaajien mukaan tärkeää olisi kuitenkin huomioida lasten yksilöllisyys ja lasten monenlaiset tavat käyttää mediaa. Esille nousivat myös ikärajat ja eri ikäkausien tarpeet. Toisaalta vastauksissa todettiin myös, että pelkästään lasten ja nuorten mediankäytöstä puhumisen sijaan myös aikuisten tulisi kiinnittää huomiota ja olla tietoisia omista mediankäytön tottumuksistaan.

4.

MILLAISIA KÄYTÄNNÖN TASON TYÖVÄLINEITÄ / MITTAREITA / KONSEPTEJA SUOSITTELISTI LASTEN JA NUORTEN MEDIAKULTTUURIN KOHTAAMISEEN, YMMÄRTÄMISEEN TAI TARPEEN MUKAAN MEDIANKÄYTÖN RAJOITTAMISEEN? AJATUKSIA, ESIMERKKEJÄ!

Neljännän avoimen kysymyksen vastauksissa peräänkuulutettiin vanhempien tietoista vastuuta ottaa selvää lasten mediankäytöstä ja aitoa kiinnostusta lasten ja nuorten mediamaailmaa ja -kulttuuria kohtaan. Vanhemmilta toivottiin myös avoimen keskustelukulttuurin ylläpitoa ja keskustelua mediasisällöistä. Joissakin vastauksissa nostettiin myös perheen yhteisen mediankäytön mahdollisuudet ja merkitys mediakompetenssin kehittymisen kannalta. Lisäksi perheiden yhteisiä sopimuksia ja rajoja korostettiin. Yhtenä esimerkkinä kehoitettiin antamaan lapsille tilaisuuksia kertoa itse omista mediatottumuksistaan ja näin opettaa kasvattajia.

“Itse silloin yli 10 v. sitten menin mukaan poikieni pelimaailmaan. Tosin he itse minut siihen opettivat. Yhdessä pelasimme heidän kavereidensa kanssa monet illat ja

oikeastaan kolme vuotta laajoissa virtuaalimaailmoissa ja opin tuntemaan heidän nettiystävänsä. Tietenkään minua ei esitelty äitinä. Se oli meille toimiva juttu. Pelien ikäraajat minua huolettavat hiukan, niistä ei monetkaan vanhemmat välitä. Siksi olisi ihan terveellistä, että kokeilee pelata niitä pelejä, mitä omat lapset/nuoret pelaavat. Pyytää heitä opettamaan. Yleensä muksut ihan mielellään tekevät sen.”

(Kirjastovirkailija)

Lisäksi vastauksissa painotettiin mediankäytön kohtuullisuutta, tasapainoista arkea, hyvinvointia ja itsearviointia. Mediankäyttö ei saisi olla ainoa asia elämässä tai viedä kohtuuttomasti aikaa koululta tai muilta harrastuksilta. Lisäksi tämänkin kysymyksen vastauksissa muistutettiin lasten yksilöllisyyden huomioimisesta.

Varhaiskasvattajien vastauksissa heijastui epäilyä ja huolta pienten lasten mediankäytöstä ja sen tarpeellisuudesta. Toisaalta korostettiin myös vanhempien tarvetta mediakasvatustiedolle jo neuvolasta alkaen.

“Koska esimerkiksi kuvaohjelmat ovat kiinteä osa suomalaislasten elämää jo hyvin pienestä, tulisi tuoreita vanhempia opastaa mediasisällöistä keskusteluun ihan vauvavaiheesta alkaen. Mediakasvatuksen tulisi kulkea luonnollisena ja luontevana osana lapsen kasvua ja kehitystä nimenomaan sisältöjen sanoittamisen, tulkitsemisen ja kriittisen arvioinnin kautta. Myös ikärajoista ja niiden perusteista vanhempien tulisi saada varhaisessa vaiheessa tietoa.” (Mediatutkija)

Konkreettisiksi välineiksi tai mittareiksi ehdotettiin median käytön omatoimista, systemaattista seuranta erilaisten sovellusten tai lomakkeiden avulla. Näiden nähtiin havainnollistavan lapsille ja nuorille heidän arkisen median käytön tottumuksiaan ja siten helpottavan omatoimista median käytön säätelyä.

Vastauksista välittyi myös tarve yleisiin ohjeisiin, erityisesti eri ikätasojen mukaan. Nämä voisivat olla esimerkiksi ohjelistoja, lyhyitä ja napakoita kirjallisia vinkkejä, konkreettisia malleja, arvoja ja suosituksia. Myös ajankohtaista tutkimusta lasten ja nuorten mediankäytöstä kaivattiin lisää.

5.

MINNE MENET, MEDIAKASVATUS?

Mikä on mielestäsi tärkeä mediakasvatuksellinen näkökulma / kiinnostava ilmiö / polttava kysymys / haaste tai mahdollisuus / liian vähälle huomiolle jäänyt aihe? Sana on vapaa!

Kyselyn lopuksi vastaajia pyydettiin nostamaan esiin mediakasvatuksessa huomioitavia ajankohtaisia aiheita ja näkökulmia. Esiin nostettiin esimerkiksi nuorten osaamisen hyödyntäminen, opetuksen digitalisaatio, pelien ja muiden netin sisältöjen tasa-arvo, saavutettavuus, median kaupallistuminen, yksityisyydensuoja (iRights) sekä lapsen oikeudet.

“Median, ja erityisesti internetkulttuurin (pelit, some) tasa-arvo-ongelmat ovat viime aikoina pohdituttaneet erityisesti. Vihapuheen, syrjinnän ja muun hölmöilyn vastaista työtä tarvitaan vielä paljon.” (Tutkija)

Kyselyn vastauksissa peräänkuulutettiin myös yleisempää muutosta mediaa ja sen käyttöä koskevaan puhetapaan ja julkiseen keskusteluun. Diskurssin toivottiin kehittyvän moninaisemmaksi ja median tarjoamia mahdollisuuksia ja positiivisia puolia laajemmin esille tuovaksi. Kasvattajilta toivottiin malttia oman mediaan liittyvän huolen suhteen.

”On hienoa, että olette saaneet käännettyä mediaan liittyvän keskustelun pois huolipuheesta. Mediaa ei tarvitse demonisoida yhtään enempää. Sehän on hauska, tarpeellinen ja viihdyttävä osa elämäämme. Siitä huolimatta lasten kanssa tulee olla varovainen ja suurin osa vanhemmista ei kykene omin neuvoin arvioimaan sisältöjä ja ohjaamaan lasta ilman mitään ohjeistusta. Tarvitsemmehan me esimerkiksi ravintosuosituksiakin. Johonkin tulee voida nojata. Ruutuaika on ihan kelpo termi.” (Tutkija)

Vastauksissa nousi kuitenkin esiin myös tarve keskustella mediaan liittyvistä haasteista, kuten kiusaamisesta, vihapuheesta ja tietoturvallisuudesta. Lisäksi painotettiin medialukutaidon, erityisesti mediakriittisyyden merkitystä. Esiin nostettiin erityinen tarve aikuisten mediakasvatukselle.

“Ei ne ole lapset ja nuoret, jotka törttöilevät netissä, vaan pääosin aikuiset.”

Esille nousi lisäksi näkemys mediakasvatuskentän ja hankkeiden hajanaisuudesta sekä tarve tiivistää yhteistyötä esimerkiksi opetusalan, nuorisotyön ja kirjastojen välillä.

YHTEENVETO

Ruudulla-kyselyn tulosten perusteella voidaan todeta, että vaikka ruutuaika-käsite jakaa mielipiteitä mediakasvatuskentän sisällä, suuri osa mediakasvatuksen ammattilaisista peräänkuuluttaa laadullisempaa otetta lasten ja nuorten mediankäyttöön liittyvään keskusteluun. Suhtautuminen ruutuaika-käsitteeseen ei näyttänyt määrittävän ammattillisen taustan perusteella vaan näkemykset erosivat tasaisesti myös ammattiryhmien sisällä. Ainoastaan nuorisotyöntekijöistä selkeä enemmistö kyseenalaisti ruutuaika-käsitteen toimivuuden ja painottivat mediankäytön olevan keskeinen osa identiteetin rakentumista ja sosiaalisten suhteiden ylläpitoa.

“Media on väline ihmisten väliseen vuorovaikutukseen.” (Nuoriso-ohjaaja)

Mediakasvatuksen ammattilaisten vastauksissa heijastui ymmärrettävä, uusien, monesti aikuisille vieraiden mediailmioiden synnyttämä tarve yhteisille suosituksille ja konkreettisille ohjeistuksille, joista saa tukea arjen kasvatustyöhön.

Vastauksista kuitenkin välittyi myös näkemys ruutuaika-käsitteen yksipuolisuudesta ja yksinkertaistavasta luonteesta, joka jättää pois laadullisen ja mediasisältöihin painottuvan näkökulman mediankäyttöön liittyvästä keskustelusta.

Tässä haaste alalle: miten aihetta voisi paremmin konkretisoida eri alojen ammattilaisten tarpeet huomioiden? Entä miten suosituksia voisi kehittää sellaisiksi, että ne palvelisivat entistä paremmin myös lapsia ja nuoria?

“Kohtuullisuus” on termi, joka toistuu vastausten joukossa. Ruutuaika-käsitteen tarkempi määrittely on keskeistä, mutta miten huomioida myös mahdollisuuksien ja mediasisältöjen monimuotoisuus? Mikä olisi vaihtoehto ajallisesti mitattavalle suositukselle? Ruutuaika-termiä on vaikea haastaa, varsinkin kun viitekehystenä yhteiskunnallisessa keskustelussa törmää useimmiten määrällisiin suosituksiin.

Konkreettisille vinkeille ja malleille siitä, miten aiheesta voisi keskustella eri-ikäisten kanssa, on selkeä tarve. Lasten ja nuorten osallistaminen, osaaminen ja oikeudet on myös huomioitava kotien ja ammattilaisten toteuttamassa kasvatuksessa. Ruutuaika-käsite ei kuitenkaan saa korvata kasvattajuutta.